

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **I. P. (dříve I. F.)**, zastoupené JUDr. Bedřichem Macourkem, advokátem se sídlem Kostelní 7, 266 01 Beroun, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 20. 10. 2004, č. j. OAM-2883/VL-20-08-2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 7. 2005, č. j. 64 Az 193/2004-17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Bedřicha Macourka **s e u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 20. 10. 2004 zamítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobkyně napadla toto rozhodnutí včasnou žalobou. Vyjádřila v ní svůj nesouhlas s rozhodnutím žalovaného, který odůvodnil odkazem na pohovory před žalovaným a na obsah správního spisu. Domnívá se, že žalovaný porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 1 správního řádu a rovněž § 12 zákona o azylu, a navrhla proto, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a jeho věc opětovně projednána.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl; přisvědčil přitom žalovanému v jeho závěru, že žalobkyně neuváděla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Její žádost byla tedy právem zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) včas kasační stížnost. Citovala zde některá ustanovení správního řádu, která žalovaný podle jejího názoru porušil (opět jen zcela obecně, jakkoli nyní připojila k číselnému označení ustanovení i jejich slovní obsah),

a též čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Uvedla, že je v zemi svého původu ohrožena na životě a nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje je. Žalobkyně má za to, že v jejím případě je dán důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. V souvislosti s výrokem o neexistenci překážky vycestování se stěžovatelka odvolala na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci C. V. a ve věci V. Zdůraznila, že vyhoštění žadatele o azyl může založit odpovědnost smluvního státu podle čl. 3 Úmluvy, pokud existují vážné a prokazatelné důvody k obavám, že žadatel o azyl bude v zemi určení vystaven reálnému riziku mučení, případně nelidského nebo ponižujícího zacházení. Dodala též, že není možné se obrátit na policii v zemi, protože po ní nelze žádat, aby se dobrovolně vystavovala pronásledování s cílem lépe prokázat své obavy z pronásledování. Krom toho žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků, o nařízení jednání ve věci, o ustanovení zástupce a o tlumočníka do ruského jazyka. Závěrem požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Krajský soud žalobkyni k její žádosti ustanovil zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokáta JUDr. Bedřicha Macourka. Ustanovený advokát pak v doplnění kasační stížnosti uvedl, že žalobkyně se nemá na Ukrajině kam vrátit. Musela by tam žít jako bezdomovec, protože nemá peníze na podnájem; nemá dokonce ani cestovní pas. V ČR žije naproti tomu již sedm let; přišla sem jako nezletilá, protože její rodiče o ni neměli zájem. Matka, u níž žalobkyně žila, začala pít; žalobkyně nemohla pro neutěšené poměry doma dokončit ani školu a poté, co matka propila i byt, odešla z domova. Od svého příchodu do ČR žije žalobkyně na jednom místě a příležitostně vykonává pomocné práce. V únoru 2005 uzavřela žalobkyně manželství s českým občanem, s nímž hodlá založit rodinu a vychovávat děti. Žalobkyně mluví česky a má v úmyslu požádat o udělení českého státního občanství. Domnívá se, že v jejím případě jsou dány důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 2 písm. a) zákona o azylu.

Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost není přípustná.

Co se týče poukazu na ustanovení správního řádu, která žalovaný údajně porušil, nelze jej považovat za řádně uplatněný důvod kasační stížnosti, jak jej vymezuje ustanovení § 103 odst. 1 soudního řádu správního. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu - tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylicit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení – v případě žalobkyně ustanovení správního řádu – tak jako stížní bod neobstojí. Žalobkyně sice uvedla v kasační stížnosti ustanovení převážně totožná s těmi, která byla obsažena již v žalobě, ovšem doplnila je pouze o jejich slovní znění, a nenabídla soudu žádné konkrétní námitky proti postupu správního orgánu, kterými by se soud mohl zabývat. Takto nekvalifikované tvrzení není stížním bodem, jak jej má na mysli § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž tzv. jiným důvodem podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Opírá-li se kasační stížnost o takový důvod, je v této části nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Totéž platí i o citacích z Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Jednotlivé články této příručky obsahují pravidla pro posuzování různých typových situací, v nichž se mohou ve svých zemích původu ocitát žadatelé o azyl; ta jsou však formulována obecně. Pouhý odkaz na určitý článek této příručky je pro soud stejně irelevantní jako odkaz na ustanovení právního předpisu, neboť obsah metodické pomůcky i právního předpisu je ze své podstaty obecný. Je jistě možné učinit takový odkaz součástí stížního bodu; musí být ovšem doplněn konkrétním tvrzením vypovídajícím o konkrétní situaci, námitce či postoji stěžovatele. V projednávané věci tomu tak není, což opět zakládá nepřipustnost ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

Další část kasační stížnosti směřuje do právního posouzení důvodů pro udělení azylu. Žalobkyně zde namítá, že splňuje podmínky ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť je v zemi původu ohrožena na životě. Takový důvod však žalobkyně v žalobě neuplatnila; jedná se proto o důvod nový a nepřipustný, založený navíc na nově tvrzené skutečnosti, k níž Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). To stejné platí o námitce, podle níž by měl být žalobkyni udělen azyl ve smyslu § 13 odst. 2 písm. a) zákona o azylu (nový důvod podle § 104 odst. 4 s. ř. s.), argumentačně podpořené uzavřením manželství s českým státním občanem a úmyslem založit s ním rodinu (nové skutečnosti podle § 109 odst. 4 s. ř. s.). Toliko skutečnosti nově tvrzené v kasačním řízení (a neuplatněné v řízení před krajským soudem) utvářejí skutkový příběh žalobkyně vyličený v doplnění kasační stížnosti, stejně jako je novou skutečností i tvrzená obava z pronásledování, jehož se dopouští policie.

Vedle nových skutečností, k nimž Nejvyšší správní soud nepřihlíží, je kasační stížnost založena pouze na nových důvodech, které nebyly obsaženy v žalobě, případně na důvodech nesplňujících kritéria kasačních důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., a je proto nepřipustná. Nejvyšší správní soud se stížními námitkami z tohoto důvodu věcně nezabýval a kasační stížnost odmítl [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Zástupci, který byl žalobkyni ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal zástupci žalobkyně v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 2000 Kč za dva úkony právní služby a 150 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci náleží 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu